

Solo

Direcció i guió: Sophie Dupuis **País:** Canadà **Durada:** 102 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama romàntic **Interpretació:** Théodore Pellerin, Félix Maritaud, Anne-Marie Cadieux, Tommy Joubert, Jean Marchand, Vlad Alexis, Marc-André Leclair, Alice Moreault... **Música:** Charles Lavoie **Fotografia:** Mathieu Laverdière **Distribuïdora:** La Zona Pictures **Estrena a Espanya:** 12/07/2024

No recomanada per a menors de 7 anys

Doblada en espanyol / Versió original en anglès i francès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

En Simon ha d'enfrontar-se a la decepció de dos amors impossibles: un apassionat però destructiu enamorament de l'Oliver i una relació distant i freda mb la seva mare Claire, que acaba de tornar a viure amb ell després de 15 anys d'absència (FilmAffinity)

CRÍTICA

Abraça la teva diva interior

Actualment hi ha més popularització del *drag* en la cultura *mainstream*, des de *reality shows* fins a sèries i pel·lícules, però sempre és important recordar que aquesta expressió artística és molt més que mer entreteniment, és una forma de resistència utilitzada durant anys per la comunitat LGBTQ+ per transgredir les imposicions del patriarcat, un espai on s'ha pogut explorar la fluïdesa de l'expressió i els rols de gènere, així com aspectes íntims de la personalitat dels seus intèrprets. Aquest context és l'escenari de **Solo**, la nova pel·lícula de la directora canadenca Sophie Dupuis, que juntament amb un elenc i un equip divers, l'utilitza per analitzar les complexitats de les relacions tòxiques.

En Simon (**Théodore Pellerin**) és una estrella en ascens en el món del *drag*, on participa sota el nom de Glory Gore en un club a Montreal. Un dia arriba un nou integrant, l'Oliver (**Félix Maritaud**), per qui sent una atracció gairebé immediata, però el seu caràcter dominant i ganes d'abastar l'escenari a poc a poc consumeixen en Simon. Enmig d'aquest remolí emocional, el jove s'ha d'enfrontar a l'arribada de la seva mare (**Anne-Marie Cadieux**), una cantant d'òpera famosa a qui ell admira molt, malgrat que el va abandonar fa 15 anys.

El detall en els números musicals és impressionant: pentinats, maquillatge, vestuari, fotografia i música es combinen per mostrar l'empoderament del *drag*, la força que transmet aquesta expressió i com són de transgressors els que la practiquen. Quan en Simon es transforma en Glory Gore és imponent, imparable a l'escenari: les belles perruques i teles vaporoses només ressalten el seu port. Aquesta força és admirable ja que contrasta fortament amb com a poc a poc es va enfosquint en la seva relació. També els números evolucionen a mesura que la seva personalitat s'adapta a la de l'Oliver, i això encara fa més notori el seu estat emocional de forma orgànica i sense necessitat de diàlegs expositius.

Per al procés de creació de la història, **Dupuis** es va assessorar d'una psicòloga en el moment de construir un retrat fidel de les relacions tòxiques i com una persona pot permetre aquest tipus de situacions. Això es nota en la dinàmica d'en Simon tant amb la seva mare com amb l'Oliver: les seves ganes de justificar-los, la seva negació i els sentiments oposats davant de cada nova mostra de menyspreu. El desenvolupament de totes dues relacions és important per entendre el perquè de l'actuar d'en Simon i el guió les entrellaça molt bé, donant-nos la dosi justa de cadascuna i un clímax silenciós i subtil però poderós.

Això és interpretat a la perfecció pels dos protagonistes. D'una banda, Théodore Pellerin (*Never Rarely Sometimes Always*) carrega sobre les espatlles la responsabilitat de no només interpretar en Simon, sinó també el seu *alter ego*, Glory Gore. Tant a l'escenari com a fora, l'actor aconsegueix transformar-se i fer creïble aquest contrast entre una figura plena de seguretat quan s'obre el teló, però necessitat d'afecte i atenció quan es tanca. És un treball amb diversos matisos que et fa entendre'l i empatitzar amb ell.

Per la seva banda, el sempre fantàstic Félix Maritaud (*Sauvage*) és una força plena de talent i toxicitat, una figura atractiva però amb moltes espines. Això es mostra no només en les seves accions, gradualment més possessives i agressives contra en Simon, sinó també en els seus números musicals quan es transforma en La Dragona, una mena de *dominatrix* atrevida, imponent i perillosa, àvida per ocupar el reflector.

Solo és un retrat alhora íntim i extravagant sobre les relacions tòxiques i les motivacions que ens porten a permetre comportaments autodestructius. El seu tractament respectuós i electrificant de l'escena *drag* serveix per explorar com aquesta pràctica és una forma de resistència i alliberament per al protagonista i els qui la practiquen. Les seves actuacions i l'acurat apartat tècnic la converteixen en un treball emocionalment atrapat que potser ajudarà més d'una persona a veure's reflectida en la situació d'en Simon i sortir-ne.

Jorge Espinoza Lasso - laestatuilla.com